

de les secrecions de la gola, fins que son estèrils i llavors permetin la vida familiar i l'escolar, ens han donat una tranquil·litat de consciència absoluta davant dels perills socials que porten els infants convalescents de malalties infeccioses.

Essent impossible oferir una gran superfície neta perquè l'infant faci la seva **vida terrenal**, se'n pot improvisar una estenent un llençol, net de bugada, a terra, dins d'una pollera de barana de fusta. Damunt d'aquesta superfície neta, l'infant descalç o sols amb mitjó, pot jugar hores i hores. Cal suprimir les sabates perquè si les ha fet servir per caminar per una superfície, ja infectada, infectarà el llençol. Si es té la precaució de posar sempre el cantó de les inicials en contacte de terra, l'infant es trobarà, sempre, amb un mateix llençol, la mateixa superfície neta i relativament barata. Aquesta idea és bona i accessible a tothom. L'altra és semblant. En lloc de posar un llençol per obtenir una superfície neta, es posa un tros de linòleum, que permet d'ésser rentat cada dia amb aigua i sabó.

L'infant pot fer **vida terrenal** isolat del sòl infectat. Cal que les persones que el volten no deixin arribar a les mans de l'infant els objectes sospitosos. S'ha de tenir present que tot el que es dona al nen, tard o d'hora, anirà a la boca, que és, en aquesta edat, la **tercera mà**. Després de mirar l'objecte que se li dona, o abans, va a la boca, com si amb ella volgués explicar-lo. Recordem-nos que el primer sentit que entra en funció en la vida és el gust. La imatge gustativa és una de les primeres que es grava en la consciència rudimentària del nadó i no és estrany que amb aquest sentit, més desenvolupat que els altres, intenti l'infant explorar el primer món que se li revela al seu voltant. Demés, nosaltres contribuïm a fer del gust un sentit exploratiu, en lliurar-li una laminadura decorativa. La visió d'un caramel i el descobriment de la seva dolçor, farà que l'infant apliqui l'exploració gustativa als altres objectes que té, per veure si també són dolços. Les laminadures, fora dels àpats, sempre han estat blasmades pels pediatres i més, afegim nosaltres, si tenen aspectes llampats que les fan més desitjables i semblants a altres objectes de joc.

L'infant camina. Ha crescut i ha canviat de món. Si li fan, enfilant-se, abastables una munió de coses que troba damunt de les taules, cadires, i lleixes. Les seves mans ja no s'embruten de terra amb tanta freqüència i facilitat, i demés és un ésser educable. Se'l pot advertir que no es posi les mans a la boca. Ens pot entendre. En aquesta edat **intermèdia**, ni **aèria**, ni **terrenal**, hi ha dos obstacles que es posen davant de les prescripcions higièniques: el xuclar-se el dit; el menjar-se les ungles. Aquestes dues contrarietats tenen prou importància per a fer-ne un estudi a part. De la primera Freud creu que és una manifestació de sensualitat d'una esfera extragenital: la segona és per alguns, una manifestació nerviosa, a voltes hereditària, de famílies amb tares neuropàtiques. Totes dues tenen els seus perills infectius i mereixen un tractament, i el xuclar-se el dit pot desviar les incisives i després haver-se de recórrer a una ortodòncia per tal d'evitar una deformació dental.

La nostra **vigilància** en l'edat **intermèdia** ens estalvia el llençol i el linòleum. La nostra vigilància i la nostra **direcció**, per tal de procurar que l'infant es reservi exclusivament la boca per les funcions fisiològiques més importants, com són la masticació i l'elaboració de la paraula.

Sempre que descobrim que han tocat un objecte sospitós, és necessari rentar-los les mans. De petits, cal avesar-los que abans de menjar es rentin les mans, així com després d'anar al water.

Les altres causes d'infeccions són produïdes pels qui volten els infants. És freqüent que, per tal de fer callar un infant, se li donin monedes, que fatalment van a la boca, després d'haver passat per les mans d'un tuberculos; els bitllets dels tramvies; les receptes que han estat a la farmàcia i fins les sabates: tot va a la boca, amb una gran delícia dels infants. El xuclat que cau a terra i sense rentar-lo torna a la boca de l'infant; la cullera que abans d'anar als llavis del nen va a la boca de la mainadera que té tos, per tal de provar si està bé de sal i de temperatura; la trompeta de fira que, abans d'ésser venuda, és assajada pel venedor; els llapis que passen de boca a boca, els petons als llavis, missatgers d'amor i d'infeccions! Totes aquestes causes són evitables amb la **cultura**, **direcció** i **vigilància** dels qui tenen cura dels infants.

No volem ometre la nostra protesta davant d'un espectacular presentat temps enrera quan fórem convidats a visitar una fàbrica de vidre. Per fer les ampolles, els operaris, agafen una mica de vidre fos amb el cap d'una tija buida i bufant per l'altre es forma l'ampolla. Després, pel mateix tub (que és brut de la boca de l'operari) un noi, sense netejar-lo, bufa una mica